

Мъртвитѣ и живитѣ линии.

13-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

8. I. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

МЪРТВИТЪ И ЖИВИТЪ ЛИНИИ.

13-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
8. I. 1924 ГОД. — СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ.
ул. Сараоолу № 21.

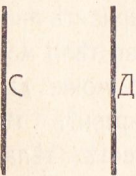
Мъртвитѣ и живитѣ линии.

Размишление.

Прочете се разюмето отъ темитѣ „Единство на обичьта“.

Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ: „Произходъ на лѣчебнитѣ растения“.

Тема за слѣдующия пжтъ: „Най-малката добродѣтель“. Ще си изкажете мнѣнието. То нѣма да бжде мѣродавно, защото такава добродѣтель въ природата сѣществува.

Каква е разликата между една мъртва и една жива линия? Да кажемъ, че имате линията С, имате и лиинята Д. Какво представляватъ едната и другата линия? Линията С може да прѣдставлява една плоскостъ, но прѣдставлява и единъ квадратъ, нали? Тогава, казвамъ: тази мъртва линия е граница на една мъртва плоскостъ. Да допуснемъ, че втората линия Д е жива линия. Тя е граница на една жива плоскостъ. Тогава, по какво се отличаватъ мъртвитѣ линии отъ

живитъ? Сега, азъ нѣма да ви остава въ затруднение, защото, ако река да взема вашето мнѣние, единъ ще каже едно, другъ ще каже, че то не е вѣрно, тогава ще се накърни вашето честолюбие. Вие ще мълчите, за да бждете умни, пъкъ азъ ще говоря, та ако направя погрѣшка, ще кажете: Учителътъ не знае. Живитъ линии всѣкога сж по-дълги, тази е разликата. И за да направите тази линия жива, тя не трѣбва да е съвсѣмъ права. Линията Д е една жива линия. Всичкитъ физически или мъртви сили въ природата, въ които нѣма съзнание вървятъ по права линия, а всичкитъ живи сили вървятъ по една вълнообразна линия. Слѣдователно, кривитъ линии, това сж изключение между правитъ линии. Геометрицитъ всѣкога искатъ да направятъ кривитъ линии на прави, за да ги измѣрятъ. Едно мъртво тѣло може да го прѣтеглите, но едно живо тѣло не може да го прѣтеглите. По какво се отличаватъ мъртвитъ тѣла отъ живитъ? — Че тежестъта на мъртвитъ тѣла е постоянна, а тежестъта на живитъ постоянно се измѣня. Тогава, по сжщия законъ, когато кажемъ, че човѣкъ се е измѣнилъ, ние трѣбва да означаваме, че той се е измѣнилъ чрѣзъ живота. Това е едно благо заради него. Ако е станала една промѣна или едно видоизмѣнение вжтрѣ въ него, то е за негово

добро. Този законъ е много вѣренъ. Всички ония хора, които по единъ прѣстѣпенъ начинъ забогатѣватъ, тѣ идатъ по права линия. Запримѣръ, крадецътъ по права линия брѣква въ джоба ти. Той ще се приближи до джоба ти и по правата линия брѣкне, извади кесията ти и си свършва работата. И неприятелътъ ти, когато иска да те убие, или да ти направи нѣкоя пакостъ, гледа да се доближи до тебе по права линия. Слѣдователно, изваждамъ единъ общъ законъ: туй, което скоро се придобива въ живота, скоро се и изгубва. Туй, което скоро се извървява не се прѣцѣнява. Онзи, който търси кжсия пжтъ въ живота, търси безсмисления пжтъ. Смислениятъ пжтъ е дългиятъ пжтъ. Сега, по нѣкой пжтъ мене ме очудва, че вие, като влѣзете въ школата, търсите кжсия пжтъ, искате въ една-двѣ години да свършите всичко, всичко да научите и да си излѣзете. Може, туй е пжтътъ на С-то, туй е пжтътъ на правитъ линии. Но така свършватъ мъртвитъ линии. Всичкитъ умрѣли хора така свършватъ, но живиятъ човѣкъ въ свѣта, въ природата, въ козмоса, има единъ дълъгъ пжтъ. И туй трѣбва да го поставите като задача, да знаете, че пжтътъ ви е безграниченъ. За този пжтъ, въ който вървите, никога не туряйте една прѣграда, че ще стигнете на този край. Вие ще стигнете този край,

но той е начало на другъ единъ пътъ, който е идеенъ. Роди ли се въ васъ мисълта, че ще дойдете до край, вие имате въ себе си една дребнава мисълъ, вие искате да стигнете една височина, и отъ тамъ да се върнете къмъ хората и да покажете, колко знаете. Човѣкъ, който търси славата на хората или похвалата на хората, не знае абсолютно нищо.

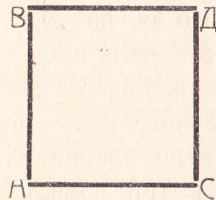
Сега, въ васъ ще се зароди другъ въпросъ: не трѣбва ли да обмѣняме мисли? Да обмѣняме разумни мисли, то е Божественото вѣтрѣ въ насъ. Да имашъ похвалата на Божественото вѣтрѣ въ себе си, да чуешъ гласа на вѣчното, на безконечното, че ти вървишъ по правия пътъ, по дългия пътъ, по тѣсния пътъ, а не по широкия пътъ, тази е моята идея? Често, нѣкои отъ васъ казватъ: моитѣ страдания нѣма ли да се скъсятъ вече? Мнозина отъ васъ се оплакватъ отъ страданията си. Не може безъ тѣхъ. Впрочемъ, има единъ пътъ, въ който хората не страдатъ, но той е пътътъ на умрѣлитѣ. Два пътя има: пътътъ на страданията и пътътъ на живота. Пътътъ на упокоението, въ този смисълъ, както хората го изискватъ, той е пътъ на умрѣлитѣ, на забравенитѣ въ природата.

Азъ искамъ, като ученици на тази велика школа, да имате една мѣрка. Не е въпросътъ да се съ-

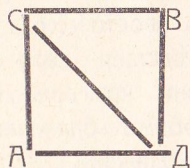
кратятъ вашитѣ страдания, но трѣбва да станете разумни. Кога изчезватъ мъжнотиитѣ? За единъ способенъ ученикъ, за единъ способенъ математикъ, мъжнотиитѣ изчезватъ, когато изучи всичкитѣ правила и споредъ тѣхъ рѣшава задачитѣ си. Той пакъ ще срещне мъжни задачи, но нему е приятно да се бори съ тѣзи трудности, понеже знае какъ, а когато не знае тѣзи правила, той е като глска въ мъгла, не знае накѣдъ да върви.

И тъй, живитѣ линии сж дългитѣ линии въ живота. Слѣдователно, споредъ този принципъ, животътъ не е единъ кръгъ. Всичкото движение, отъ положението, въ което сега живѣемъ се прѣдставя като множество отдѣлни кръгове. Когато ние кажемъ, че трѣбва да любимъ ближния си, какво подразбираме? Кой е този ближень? Да ка-

жемъ, че ти си единъ квадратъ. Цѣлъ квадратъ можешъ ли да бждешъ? Не, ти можешъ да бждешъ само линията АВ, която ближень ще бжде АС, а твоятъ врагъ ще бжде СД.

Всичкиѣ линии отъ чисто геометрическо положение, които се намиратъ на западъ, сж все вражески линии, защото врагътъ ти никога нѣма да върви прѣдъ тебе, той всѣкога е отзадъ. И човѣкътъ го убиватъ по-лесно отзадъ, отколкото отпрѣдъ. Пъкъ въ доброто, законътъ е обратенъ. Всички линии въ геометрията, това сж сили въ природата, които играятъ важна роль. Едни отъ тия сили въ природата, при сегашното ваше развитие сж въ разрѣзъ съ васъ, и затова вие трѣбва да разбирате този законъ. Слѣдователно, вие може да прѣвърнете единъ врагъ на вашъ приятелъ. Какъ? — Като намѣрите равнодѣйстващата линия. Коя е равнодѣйстващата линия въ квадрата? Тя е линията АВ. Сега, за обяснение на

мисълта си, ще ви приведа единъ примѣръ, който съмъ прѣвеждалъ и другъ пѣтъ. Той е изъ романа на единъ графъ, който се влюбва въ нѣкоя си графиня, красива, интелигентна. Но тя, по едни или други съображения, се отказва отъ него и се оженва за другъ. Обаче, въ този графъ се заражда такава умраза, че той търси начинъ, какъ да отмѣсти и на нея, и на мъжа ѣ, по такъвъ начинъ, че и двамата да го почувствуватъ. Той помислил да

ги убие, но този начинъ на отмѣщение му се видѣлъ слабъ. Минава година, двѣ, три, не може да намѣри такъвъ начинъ, че като си отмѣсти, и двамата да почувствуватъ това отмѣщение силно. Графинята почувствувала, че въ неговия умъ се заражда една мисълъ да погуби и нея, и мъжа ѣ, затова като ѣ се родила дъщеря, извикала графа на частна ауденция и му казва: „Дѣйствително, ние се обичахме едно врѣме. и сега ти ми се сърдишъ. Ти си младъ, ето дъщеря ми ще порасне, ако искашъ, почакай я малко, ожени се зарадъ нея и считай, че за мене се оженвашъ“. Той се съгласилъ, и всичката му умраза изчезнала. Радостта дохожда у него и слѣдъ нѣколко години той се оженилъ за дъщерята. Слѣдователно, тази графиня е разбирала великия законъ, какъ да прѣвърне едно чувство на умраза въ едно чувство на любовъ.

И тъй, всичкиѣ противорѣчия, отъ чисто окултно гледище, това сж сили. Това не сж индивиди, форми, това сж дѣйстващи сили, на които вие трѣбва да проучавате законитѣ. Ако имате единъ приятелъ, или единъ врагъ, вие трѣбва да го проучавате като една сила, да проучавате законитѣ и силитѣ, по които той се движи. Защо той те мрази? — Вие трѣбва да знаете положително причинитѣ за тази умраза. Казвате: ама той ме мрази! Това не е наука. Ама той не иска да

ме гледа! — Това не е наука. Ама той не може да ме търли! — Това не е наука. Всъко нѣщо си има причина. Какъ можете да разберете тия причини? Може да кажете: той много ме обича. — И това не е наука. Защо те обича? Вие трѣбва да знаете, кое е онова, което той обича въ васъ. Вие имате единъ приятелъ и казвате: азъ много обичамъ моя приятелъ. Коя е онази чърта, която служи за основа на вашата обичъ? Не знаете ли това — вашата обичъ почива на пѣсчлива почва. Знаете ли причинитѣ, тя почива на скала, или на диамантена основа.

Сега, въ всѣка една школа трѣбва да се създадатъ отношения между ученицитѣ. Нали вие сте ученици? Кое е онова у васъ, което трѣбва да ви свързва като ученици? Може да ви дамъ това за тема. Ще кажете, че Богъ ви свързва. Но Богъ свързва ли отвънъ хората? Кое е онова специалното, което свързва ученицитѣ, което въ другитѣ, въ външнитѣ хора го нѣма? Ако това нѣщо го има и въ външнитѣ хора, значи то е общо за всички. Има нѣщо специално, което свързва тѣзи които се учатъ. Азъ бихъ ви задалъ сега другъ единъ въпросъ, за да ви помогна. Кое е онова, което свързва човѣка съ хлѣба? (Гладътъ) Тази сила положителна ли е, или отрицателна?—Тя е положител-

на сила, въ низходяща степенъ. Гладътъ самъ по себе си е едно жестоко чувство, и когато човѣкъ е гладенъ, той и човѣка може да изяде. Слѣдователно, гладътъ сѣществува въ насъ като една връзка да съедини човѣка съ хлѣба. Питамъ тогава: защо природата не тури нѣкоя друга връзка, а туря този голѣмъ врагъ, глада, да свързва хлѣба съ човѣка — едно живо сѣщество съ друго живо сѣщество. Това азъ наричамъ каприции, игри на природата. Този законъ за васъ още не е доказанъ, и азъ не искамъ да го приемете само на вѣра. Вие ще разсѣждате, ще направите опитъ и тогава ще го приемете.

И тѣй, ако въ вашия животъ се вмѣкне едно зло, това е една съединителна нишка. Злото всѣкога е съединителна нишка между двѣ точки на доброто. Всѣко зло съединява двѣ противоположни точки на доброто въ себе си. Значи, всѣко зло е ограничено отъ двѣ граници на доброто. Тогава казвамъ: тази сила, която дѣйствува между двѣтѣ точки на доброто е зло само между точкитѣ, а вънъ отъ точкитѣ не е зло. Когато вие изучавате ботаниката, когато изучавате лѣчебнитѣ елементи на растенията, ще видите, че дѣйствително соковетѣ на едно растение, ако ги присадите, може да се прѣвърнатъ въ друго. Съвременнитѣ ботаници прѣсаждатъ само клонищата. Тѣ не

знаятъ да прѣсаждатъ коренитѣ, но присаждане има и въ коренитѣ. Ако единъ ученикъ на окултната школа се заеме да изучава ботаниката, той трѣбва да изучи и двата вида присаждания. Сега е смѣшно да се говори за присаждане на коренитѣ, защото, за да присадимъ единъ коренъ, трѣбва да има други условия. За сега, тъй както живѣемъ, това не може да стане. Днесъ има условия само за присаждане на клонитѣ. Но психологически, въ самия човѣкъ трѣбва да се присадятъ коренитѣ на неговитѣ чувства. Е, питамъ: тия нови твърдения, които ви дадохъ, хвърлятъ ли свѣтлина въ ума ви? Освѣнъ че не хвърлятъ свѣтлина върху вашия умъ въ дадения моментъ, но веднага произвеждатъ едно смущение въ васъ И знаете ли какво смущение произвеждатъ? Сега азъ ще ви дамъ единъ малъкъ примѣръ. Прѣдставете си, че вие сте турили въ джоба си 20 лева и вървите съ мисълта, че ще си купите билетъ за тренъ и ще направите една разходка. Тихъ и спокоенъ сте, вървите радостенъ, че тренътъ ще ви вози. Обаче, азъ се приближавамъ до вашия джобъ и по правилото на мъртвитѣ линии бръквамъ въ джоба ви и изваждамъ паритѣ. Вие сте още радостенъ, но дойдете до гишето за билетъ бръкнете въ джоба си, паритѣ ви нѣма. Уплашите се. Защо? Какво е станало? Вие си

казвате въ дадения моментъ: азъ ли съмъ или не съмъ азъ? Въ джоба ми имаше пари! И първото нѣщо, което изпква въ вашия умъ е, че разходката съ трена нѣма да я бжде, а пѣшъ ще се ходи. Вие казвате: азъ не обичамъ да ходя пѣшъ. Веднѣжъ въ недѣлята рѣшихъ да ида на разходка съ съ тренъ, а то паритѣ ми нѣма! Пъкъ сега врѣмето е топло. Какъ ще вървя? Значи, мързелътъ ви безпокои. Другъ случай. Прѣдставете си слѣдующето. Вие сте едно дѣте. Майка ви дава 20 лева въ джоба и казва: иди, качи се на трена и направи една разходка до еди-къдѣ си! Обаче, ти не искашъ. Нѣколко твои другарчета сж тѣ повикали да отидете на разходка, но пѣшъ. Майката казва: не, ще вземешъ паритѣ, ще идешъ съ трена! Майката заповѣдва. Ти отивашъ, но си неразположенъ. Другаритѣ ти сж въ ума ти. Азъ дойда до гишето, бръкна въ джоба ти и ти взема паритѣ. Ти като отворишъ кесията си и видишъ, чо паритѣ ги нѣма, развеселишъ се. Върнешъ се и отидешъ съ другарчетата си на разходка. Вечертъта майка ти те пита: ходи ли къдѣто те пратихъ? — Не. Защо? Откраднаха ми паритѣ. Обаче, кражбата за тебе въ случая е една приятностъ, защото се постигна твоето желание. Обаче, възгледитѣ на единия, и на другия за откраднатитѣ пари сж

различни. Питамъ: защо възрастниятъ човѣкъ и дѣтето не мислятъ еднакво? Единиятъ се радва, а другиятъ скърби? Пали старитѣ хора минаватъ за умни хора, а дѣцата за глупави? Кой въ дадения случай мисли здраво?

Сега, всичкитѣ учения сж приятни само до толкова, доколкото иматъ приложение въ живота, или пъкъ доколкото ни даватъ възможность да се явятъ нови мисли. При всичкитѣ тия твърдения, които ви давамъ, нѣкой ще каже: вижъ какво казва Учителътъ днесъ, че ако любовта не може да те снесе въ ада, тя не е любовъ, и ако умразата не може да те заведе при Бога, тя не е умраза. Какъ е възможно това? Какъ може умразата да те заведе при Бога! Ще ви дамъ двѣ обяснения, за да направя мисълта си по-конкретна. Тѣ сж слѣдующитѣ. Да допуснемъ, че азъ съмъ единъ богатъ овчаръ, или единъ земледѣлецъ. Имамъ 2,000 овце. Вие сте скарани съ мене, и азъ съмъ ви единъ голѣмъ неприятель, врагъ. Вие казвате: въ дома му азъ никога нѣма да стѣпя, не искамъ да го срѣщамъ даже по пѣтя. Обаче, тамъ въ планината азъ си направя една колиба, приготвя за себе си и за овцетѣ храна за прѣзъ зимата, обзавеждамъ се добръ. Вие сте единъ търговецъ. отивате по търговия, но случва се една

висялица, снѣгъ, запуши пѣтя ви. Вие сте близо до моята колиба. Да вървите по-нататкъ не можете. Вие се намѣрите прѣдъ една дилема. Гледате насамъ, нататкъ, какво ще направите? Ще влѣзете ли въ моята колиба, или не? — Ще влѣзете и оттаткъ ще минете. Като влѣзете въ моята колиба, азъ ще ви нагостя. Казвамъ: умразата си е умраза, а ние като хора, може да се споразумѣемъ. Значи, този студъ, това зло е станало причина да влѣзете въ колибата. Друго положение има, дѣто умразата може да ви заведе при Бога. Вие мразите нѣкого крѣвно, но сжщеврѣменно сте много слабъ, малодушенъ човѣкъ. Пъкъ онзи, когото мразите е голѣмъ човѣкъ, силенъ, може да ви направи голѣмо зло. Вие, обаче не може да му направите никаква пакость. Какво да правите? Самъ сте слабъ, на Бога не сте уповавали до сега, но този човѣкъ е опасенъ за васъ. Тогава? Обръщате се най-послѣ къмъ Господа и казвате: Господи, не виждашъ ли какво ми прави този, той ме измъчва. Умразата ви къмъ него въ този случай ви праща къмъ Бога. Вие се молите веднѣжъ, дваждъ, и най-послѣ казвате: що ми трѣбва да се занимавамъ съ него, азъ намѣрихъ правия пѣтъ. Ето, умразата къмъ този човѣкъ ви тика къмъ Бога. Ако тази умраза не е толкова силна, тя нѣма да ви накара да

се молите. Но какъ се молите? Вие не се молите на Господа да му прости, но искате да ви помогне да си отмъстите. Сегашнитѣ хора така разбиратъ. Затова казвамъ: ако умразата не е толкова силна, че да ви прати при Бога, тя не е умраза. Питамъ: умразата прати ли те при Бога? — Прати ме. — Колко пѣти азъ Го викахъ на помощъ, колко пѣти се молихъ! — Е, твоята умраза има смисълъ.

Другиятъ въпросъ: ако любовта ви не може да ви смъкне въ ада, тя не е любовъ. Този въпросъ вие сами ще си изтълкувате. Ако не може да го изтълкувате, слѣдующиятъ пѣтъ азъ ще ви дамъ пакъ двѣ обяснения. Това сж нѣща, които сжществуватъ въ живота. Когато ние говоримъ съ нѣкой символъ, този символъ трѣбва да се прѣвърне въ една права мисълъ. Когато нѣкой човѣкъ каже, че е святъ, трѣбва да е святъ. Когато каже, че е ученъ, трѣбва да е ученъ. Когато каже, че е добъръ, трѣбва да е добъръ. Когато каже, че е търпеливъ, трѣбва да е търпеливъ. И когато каже, че е лошъ, трѣбва да е лошъ. Мнозина отъ васъ говорятъ съ единъ неопредѣленъ езикъ. Казвате: азъ съмъ много лошъ човѣкъ. Ама съ туй вие се хвалите. Съ туй вие искате да си придадете една важность. Или, казвате: азъ съмъ много добъръ човѣкъ. Не сте добъръ, но ис-

кате да си придадете една важность. Нито сте добъръ, нито сте лошъ. Казвамъ: вашата умраза, вашата лошащина е толкова голѣма, че не ви е подвижила нито една педа отъ дома ви, тя и петъ пари не струва. И добрината ви е толкова голѣма. Вие имате малки величини, които не сж ви помръднали нито на една педа. Тѣ сж такива величини, съ които даже и дѣцата не си играятъ. Запримѣръ, едно дѣте като има 5 ст., казва: знаешъ ли колко имамъ! Питамъ: ако тия петъ стотинки дадете на единъ търговецъ, какво ще направи съ тѣхъ? Тия петъ стотинки, обаче въ ума на това дѣте стоятъ като една велика идея. То е право. Тия петъ стотинки въ ржцѣтъ на дѣтето сж една голѣма величина. Ако то може да си купи едно ябълчиносѣме и да посѣе тази ябълка, слѣдъ десетъ години то може да стане единъ отъ най-голѣмитѣ търговци; ако то разумно употреби 5-тъ стотинки, въ продължение на 10 години, тѣ може да му донесатъ единъ голѣмъ приходъ. А 10 милиона лева злѣ употребени, може да ти турятъ единъ такъвъ голѣмъ товаръ на гърба, че слѣдъ хиляда години може да слѣзешъ на дъното на океана. Това сж все сили, отношения, идеи, които може да ни отклонятъ отъ правия пѣтъ на живота, но разсждението е важно

За нѣкои ученици отъ школата има опасностъ да се отклонятъ отъ правия пътъ на своето развитие. Какъ? Запримѣрь, нѣкои дойдатъ въ школата и казватъ: азъ ще посѣщавамъ школата. Послѣ поседи, поседи една — двѣ години и казватъ: и безъ школа може. И безъ школа може, нѣмамъ нищо противъ това, но знаете ли какъвъ е законътъ. Сега да опрѣдѣля, какъвъ е моралниятъ законъ. Имате банката С. Имате и клиента А. Този клиентъ А внася 10,000 лева въ банката С. Тия пари седятъ петъ години въ банката С, съ лихва 70%. Единъ день дойде А, казва на С: Азъ искамъ да си изтегля паритѣ отъ банката ти. Пита ме: сега азъ правя ли зло, като изтеглямъ паритѣ си? Трѣбва да знаете, че С е приятель на А. Сега С казва: не правишъ злѣ, но нашиятъ интересъ страда. Паритѣ сж твои, имашъ право да си ги изтеглишъ, но съ това нашиятъ капиталъ се намалява. Защо — Всичкиѣ банки се подържатъ все отъ вносове. Ако всички извлѣкатъ своитѣ вносове, банката ще трѣбва да уравнишъ своитѣ смѣтки — ще ликвидира. Добрѣ, но има друга една банка В. Този господинъ А изважда паритѣ си отъ банката С и ги дава въ банката В, дѣто му даватъ 120%. Банката С, обаче му казва: тази банка В дѣйствително дава 120%, но слѣдъ една — двѣ години ще фалира и

вашитѣ пари ще хвъркнатъ. Питамъ: какво ще придобие този клиентъ, ако извади паритѣ си отъ С и ги тури въ банката В? Най-послѣ, вие имате едно погрѣшно схващане за школата. Веднѣжъ рѣшилъ въ себе си да слѣдвашъ Божествената школа, трѣбва да имашъ опрѣдѣлени, неизмѣнни отношения спрѣмо нейнитѣ закони и правила. Спрѣмо когото и да е, отношенията ви трѣбва да бждатъ коректни. Това сж математически величини, безъ които вие не можете да функционирате.

Ще ви обясня другъ единъ законъ. Нѣкой пътъ и у светиитѣ се заражда едно чувство, едно желание за уединение. И вие казвате: азъ искамъ да се уединя отъ хората, да ги напусна. Какво значи да се уединишъ отъ хората, или да ги напуснешъ? Да се уединишъ, значи да дадешъ свобода на всички хора. Сега да обясня своята мисль. Представете си, че азъ имамъ 30 голѣми къщи, които давамъ подъ наемъ, и въ тѣхъ имамъ квартиранти повече отъ 30 фамилии. Постоянно имаме разправи и помежду си. Най-послѣ дойде ми до гуша и казвамъ: не мога да ги търпя тия хора! И тѣ казватъ: и насъ ни дойде до гуша, и насъ ни дотегна този човѣкъ! (Ще ида въ пустинята най-послѣ! То значи: ще ги оставя свободни една — двѣ години, безъ да имъ

искаме наемъ. Туй значи да се уединишъ — да ги не смушавашъ. И слѣдователно, светиитѣ сж учили въ пустинята туй изкуство, да не смушаватъ хората.

Сега, мнозина отъ васъ сте рентиири. Всѣка вечеръ седите и казвате: този ученикъ тамъ има едикъвъ си неджгъ. Значи има да ви дава. Вие сте сждия, сждите го. Хиляда лева глоба да се наложи на Драганъ Стояновъ. Налагате му глобата. Критикувате го. И тъй, нареждате този — онзи, на всички туряте глоба. Питамъ: кой ще изпълни вашитѣ присжди? — Нѣма кой, затова отивате сами да си вземете паритѣ. Ти ще дадешъ 1000 лева. Защо? — Имашъ извѣстенъ недостатъкъ. На другия ти ще дадешъ 2000 лева. Е, кой ще те търпи? Ако тия хора всѣка вечеръ изпжкватъ въ твоя умъ съ своитѣ недостатъци, слѣдъ 10 години какво ще стане? — Разбира се, до гуша ще ти дойде живота. Не, ще седнешъ вечеръ и ще мислишъ тъй, както Господъ е мислилъ. когато е създавалъ свѣта, че всичко е хубаво и красиво. Въ Бога всичко е хубаво и красиво, но вънъ отъ Него не е тъй. Слѣдователно, дойде ли вечеръ — съ Бога. Дойде ли день — съ хората. Вие още не сте научили това изкуство. Вечерно врѣме, когато дойде да живѣете съ Бога, какво правите? — Всички се криете въ кжщи. Ами знаете ли, колко е хубаво при

Бога, тамъ на Витоша, гърѣ! И запримѣръ, ако азъ бихъ ви задалъ една задача такава: въ тѣзи голѣми студове да идете на Витоша, Вие ще кажете: Учителю, извини, но другъ пжтъ, защото не ще можемъ да се върнемъ. Пжкъ и азъ, като зная вашето разположение, никога нѣма да ви пратя по това врѣме. И азъ съмъ практиченъ, не ви давамъ такава задача, защото ще трѣбва да ви нося на ржцѣ отъ Витоша надолу.

Положителната страна за ученика е слѣдната: онзи, който иска да се учи, трѣбва постоянно да е въ съприкосновение съ Бога на мждростъта. Съврѣменнитѣ, религиозни хора казватъ: не трѣбвало много знание на човѣка. И Соломонъ казва: че много знание на човѣка не е по трѣбно. Има едно знание само на любопитството. То не е знание, но има едно знание, което е необходимо, то е знанието за живота. Знанието за добродѣлитѣ сжщо е по трѣбно. Сегашното знание върви въ низходяща степенъ. До сега вие сте изучавали всички науки въ щета на вашитѣ мисли, въ щета на човѣчеството. Всичкитѣ науки хората ги използватъ все за зло, не тъй прямо, открито, но вжтрѣ въ тѣхъ се крие една користолюбива цѣль. Даже най-благороднитѣ хора, или най-възвишенитѣ философи испол-

зுவать всичко за извѣстни облаги. Защо нѣкой се учи? — Да стане нѣкой виденъ проповѣдникъ. Все очаква нѣкакво благо отъ своето учение. Питамъ: знание, което очаква своята облага отвънъ, знание ли е? — Не. Това е знание на мъртвитѣ линии. Слѣдователно, знанието, за което азъ говоря, то е знание за съприкосновение съ Бога — знание за добродѣтелитѣ. Ние ще дойдемъ до дургата фаза на еволюцията — да се учимъ да прѣвърщаме всички отрицателни сили на природата въ добри сили, т. е. не самитѣ сили да станатъ добри, но да дѣйствувать за добро.

Често, нѣкой казватъ: еди-кой си тъй разправя за насъ. Вие сте чудни! Ние нѣма какво да се занимаваме съ свѣта, нѣма какво да изправяме човѣшкия характеръ. Ами че, който и да е отъ васъ, когато е слѣзаль на земята, той е подписалъ извѣстна програма за своя животъ. Колко сили, колко велики умове сж правили тази програма за работа, и сж му опрѣдѣлили начинъ за живѣне, които той трѣбва да изпълни. Нѣма какво азъ да му опрѣдѣлямъ, да му давамъ нова програма. Казвамъ му: разгърни кодекса на твоята книга, еди-коя си глава, еди-коя си страница, еди-кой си пасажъ и чети! Ако е уменъ, той ще разгърне и ще види. Отъ тамъ трѣбва да започ-

нете. Сега всички ще се повърнете къмъ вашето минало. Само така като разберете нѣщата, вие ще можете да използвате вашия животъ и ще изучите, освѣнъ скрититѣ сили, които сега сж вложени въ васъ. Но и всички главни точки, закони, съ които да работите.

Азъ тази вечеръ имахъ единъ разговоръ съ двама учени отъ лѣвото течение. Казвамъ имъ така: Мислите ли, че животътъ може да се оправи само тъй, както вие разбирате, и че този е единствениятъ начинъ? Казватъ: да, този е начинътъ. Казвамъ имъ: има и другъ начинъ, хиляди пѣти по-добъръ отъ вашия. Е, какъвъ е той? Азъ ще ви го кажа. И започвамъ, давамъ имъ слѣдното обяснение. Питамъ ги: гдѣ седи силата на богатитѣ хора? — Разбира се, въ тѣхнитѣ пари! Хубаво, ами гдѣ седи слабостта на бѣднитѣ хора? — Въ безпаричието. Но, прѣдставете си, имъ казвамъ, вие сега искате да дадете възможност на бѣднитѣ хора да станатъ силни, да заграбятъ паритѣ на богатитѣ и да ги употребѣтъ разумно. Но вие още не знаете, дали тѣ ще ги употребѣтъ разумно. Прѣдставате си, че тѣзи бѣднитѣ хора знаяха този законъ, безъ оржие да изтеглятъ богатството на богатитѣ, и го приложатъ. Гледа богатиятъ, касата му затворена. Отвори я, вжтрѣ празно.

А сиромаштъ стане, гледа касата си пълна. Казвамъ: гдѣ ще бжде силата тогава? — У сиромаситѣ. Казвамъ: туй богатство отъ богатитѣ може да мине по единъ естественъ начинъ въ ржцѣтъ на сиромаситѣ. Да допуснемъ сега, че азъ мога да направя това, да прѣкарамъ златото на богатитѣ хора въ ржцѣтъ на сиромаситѣ. Но вие гарантирате ли, че тия сиромаси, като ги направите богати, ще употребятъ туй богатство за благо на човѣчеството? Казватъ: е и това сж хора. Да, хора сж и тѣ, като онѣзи богатитѣ. И тогава казвамъ: въ окултната наука се знае, че сегашнитѣ сиромаси сж едноврѣмешни богаташи, а едноврѣмешнитѣ богаташи сж сегашнитѣ сиромаси. Че какъ! Тъй е. Слѣдователно, друго, друго нѣщо трѣбва да се внесе въ живота. Вънъ има нѣщо по-важно. Но какво? — У всички ви трѣбва да има човѣщина. Но какви сме, богати или сиромаси, но човѣшки трѣбва да се отнасяме, да имаме еднакви права всички и да се зачитаме. Ама кога ще дойде това разбиране? Ами по вашия начинъ по-скоро ли ще дойде? Нѣма да дойде по-скоро.

Та, сега и за васъ, ученицитѣ, които казвате по нѣкой пѣтъ, че може и безъ школата, казвамъ: вие грѣшите противъ себе си. Не може безъ школата. Вие не считайте буквата на нѣщата. Ако мис-

лите, както нѣкои сегашни хора мислятъ, че трѣбва да отидатъ въ църква, не сте прави. Ти не трѣбва само веднѣжъ да идешъ въ църквата, всѣкога трѣбва да бждешъ тамъ. Школата, това е постоянно общение съ Бога, постоянно общение съ всички ония живи и благородни божествени души, съ всички будни и съзнателни умове, съ всички благородни сърца, които иматъ единъ и сжщъ съзнателенъ стремежъ. Слѣдователно, споредъ менъ, или споредъ правилото, желанието ви за знание, желанието ви за наука трѣбва да бжде толкова силно, че да нѣма мжнотия, да нѣма сила въ свѣта, която да ви спжне. Тогава вие може да постигнете всичко, което искате. Нѣкой казва: азъ не искамъ сега да уча. Защо? Ако Драганъ или Петко те е обидилъ, какво отъ това? Напи ти търсишъ знание? — Знанието иде отъ Бога. Всичко добро, всичко красиво излиза отъ Бога. Така трѣбва да схващате вие. И въ всинца ви трѣбва да има туй не прѣодолимо желание да учите, а не любопитство, като това въ Ева. Въ Ева нѣмаше непрѣодолимо желание за знание, но имаше любопитство. По нѣкой пѣтъ трѣбва да се спра да обясня, какво разбирамъ подъ „непрѣодолимо желание за знание“. Вие ще провѣрите много отъ тия качества, върни ли сж, или не. Всѣка една жива идея трѣбва да се

определи. Опитността, която имате сега е богата, но ако туй знание, което сте постигнали, не го прилагате и не му давате единъ новъ потикъ, въ васъ ще се образува едно ферментиране, ще се киселявате и ще се огорчавате. А тамъ, дѣто се образува киселяване и огорчаване, спира се и прогресътъ на човѣшката душа. Има много отъ васъ, които казватъ: е за въ бѣдаще, въ този животъ не мога да се уча, но въ другия животъ ще уча. Може но ученикътъ трѣбва сега да разрѣши въпроса. Това интензивно желание за учене въ васъ никога не трѣбва да се прѣкъсва. Прѣкъсне ли се туй желание, отъ гдѣ знаете че въ бѣдаще ще бѣде пакъ тъй? Кой ще ви свърже тогава? Азъ се чудя на вашата голѣма вѣра въ бѣдащето. Ако ти сега седишъ, — разговаряшъ се и не искашъ да подигнешъ една малка сламчица, какъ ще подигнешъ голѣмата греда въ бѣдешето?

И тъй, сега желая ви да се движите. Ако искате да бѣдете живи, не избирайте кжситѣ, мъртвитѣ линии, но избирайте дългитѣ, живитѣ линии. Слѣдователно, страданията въ живота, въ този смисълъ, сж само едно отъ качествата на дългия пѣть. Много се се изморява този, който е ходилъ на дълъгъ пѣть, нали? А онзи, който е изминалъ само 10 метра пѣть изморява ли се? Онзи който е извървѣлъ 10-15 километра, казва; много се изморихъ. Краката много ме болятъ,

Не е грѣхъ, че се изморишь. Той ще си измие краката, ще си почине и на другия день пакъ ще трѣгне на дълъгъ пѣть и въ този дълъгъ пѣть той ще добие знание. Ще се срещне съ много хора, ще се запознае съ географическитѣ мѣста, съ живота, съ природата, съ дърветата, съ рѣкитѣ и т. н. Слѣдователно, ще разбере цѣлия козмосъ, който сега сжществува. Азъ говоря сега за козмоса на човѣшкото съзнание, защото има единъ козмосъ, който е извънъ човѣшкото съзнание, той е съзнанието на ангелитѣ, или козмоса на ангелитѣ, който е различенъ отъ козмоса на човѣка. Нашиятъ козмосъ е много по-малкъ отколкото козмоса на ангелитѣ. Когато единъ ангелъ разсѣждава за козмоса, въ неговия умъ има такива нѣща, които единъ човѣкъ даже и на сънъ не е видѣлъ, и на умъ не сж му идвали.

И тъй, коя е основната мисль? — Дългиятъ пѣть. Защо? Защото е пѣть на живота. А другиятъ пѣть, кжсиятъ пѣть, той е пѣть на смъртта, той е гладкъ пѣть. Въ него нѣма никакви прѣпятствия.

Сега, вие ще извадите извѣстно заключение. Азъ оставямъ безъ заключение. Знаете ли защо азъ не правя заключение? — Въ окултната наука никога не затварятъ. Ако слѣдъ като излѣзете отъ школата азъ затворя вратата, какво означава? Или, слѣдъ като

влезете, вратата се заключи, какво е това положение? Сегашнитъ хора искатъ заключение. Никакви заключения! Разсуждение и обсъждане върху идеитъ — да това може но ако вие искате да извадите едно общо заключение за цѣлия животъ, това не може. Заключение не може да се даде, не само за васъ, за никого, т. е, заключение може да ви дамъ, но това заключение нѣма да опрѣдѣли сжщността или смисъла на нѣщата.

Често вие питате: какъвъ е смисълътъ на живота? Може ли да дадемъ отговоръ, какъвъ е смисълътъ на живота? Може да питаме, каква е крайната цѣль на любовта, защо Господъ създаде свѣта, защо хората се мразятъ, защо се обичатъ и т. н. и на всички тия въпроси може да дадете едно, второ или трето обяснение, но да дадете едно общо заключение, да обясните нѣщата, това е една отъ най-труднитъ философии. Затова ние се пазимъ отъ заключения. Ние разсуждаваме, обогатяваме се съ знания, а другото оставяме на страна. Заключение въ свѣта може да даде само единъ и то онзи, който разбира тази дълга линия, да събере двата края въ едно. Тогава азъ ви питамъ: мислите ли, че единъ денъ Господъ, за да ви убѣди въ това, ще съедини двата края въ едно? Това е пакъ прѣдположение.

Ние не можемъ да знаемъ, какво мисли Той. Догатваме, правимъ си прѣдположения, но нищо повече.

Нѣкои учени хора говорятъ за случайноститъ. Но азъ мога математически да изчисля, какви сили седятъ задъ всѣка една случайностъ. Сили работятъ въ изключенията! Има закони, съ които опрѣдѣляме на какво се дължатъ случайноститъ. Задъ всѣко едно изключение седи една разумна, интелигентна сила, на която съзнанието въ даденъ моментъ не е било будно, и така се е явила една случайностъ. Колкото тази случайностъ става по-често въ природата, толкова тия същества сж по-малко интелигентни. Колкото случайноститъ и изключенията сж по-рѣдки, толкова и тия същества сж по-умни и по-висши. Тия заключения азъ правя за себе си. Мои заключения сж тѣ. Имамъ свои основания, и по този законъ, зная, слѣдъ първото изключение кога ще се яви второто изключение, защото тѣ ставатъ периодически. Нѣкои питатъ: какъ ставатъ случайноститъ въ свѣта? Ето какъ: при единъ младъ български чорбаджия отива единъ български абаджия да му крои биръ бучуклия гащи. Изнася абаджията единъ топъ хубаво сукно, измѣрва го и взима ножицитъ да крои. Но въ това врѣме дъщерята на чорбаджията влиза. Абаджията я поглежда, забравя се, помръдва ножицитъ и рѣже, обаче платътъ.

вече за биръ-бучукия гащи не става. Криво изрѣзълъ плата, Кой е причината? — Момата. Не, той се захласналъ и отрѣзълъ на криво плата. Значи, всѣка една случайность се дължи на разумна причина, която е отвлѣкла съзнанието на едно разумно същество въ друга посока. Това не е умишлено. Погледналъ той момата, а тѣ го отдаватъ на закона на случайността. Тѣй щото, тѣй погледнато, случайността сж едно изключение, въздѣйствуване на една сила, на едно същество върху друго интелигентно същество.

Да изпѣмъ новото упржнение: „Благость носи Свѣтлината“.

Т. м.

